

“O PERIODISTA DE RANDULFE”

Así tamén era coñecido entre os veciños do municipio de Paradela Manuel O. Rodríguez López e, desde logo, que ten ben acreditado o oficio, destacando como gran cronista e por suposto bo narrador. Isto non o digo en balde, as hemerotecas non minten e o seus libros en narrativa tampouco (Reencontro coa Aldea, Galegos en Catalunya I e II, Viaxes con Anxel Fole, Festa da Virxe das Dores en Paradela, etc.).

Era habitual a imaxe de M.R.L coa súa cámara de fotos e o magnetófono ó ombreiro, coa libreta e o seu “parker” nas mans e, case sempre, falando co máis vello do lugar, co crego, ou con calquera persoa que poidese nutrir os seus desexos por mellorar o futuro. Percorrendo Galicia, os recunchos máis esquecidos ou paraxes e lugares históricos, acompañado de ilustres persoeiros ou só. Eu coído que andaba na procura da sementeira das súas inquedanzas.

Sen embargo é na súa terra de adopción, Catalunya (como gustaba de escribir e dicir), onde se prodiga como excelente periodista, centos e centos de artigos publicados nos medios de comunicación, sendo habitual colaborador de “El Progreso de Lugo, El Ideal Gallego, Faro de Vigo, La Voz de Galicia”, etc. Publicacións feitas na Arxentina en medios tan importantes como “O correo de Galicia” “Nós” e “ Alborada”, todos eles de Buenos Aires, ademais dun sen fin de traballos en revistas espalladas polo mundo da galeguidade, axudando a acrecentar o feito de que Galicia non ten límites.

Creo que foi e é o mellor cronista da emigración galega en Cataluña de tódolos tempos. Sen el, trinta anos do acontecer de tan importante colectividade non existiría e o edificio da historia ficaría quebrado.

Os seus artigos son froito da súa sensibilidade e do amor á “matria-galega”, comprometido, realista, sinxelo e espido de calquera atavismo que lle frene o desacougo da emigración e da problemática socio-laboral dos galegos emigrados. Neste senso, chámanme fortemente a atención tres artigos, un do ano 1970 co título de “Fai trinta anos que chegou a gran Cidá” e outros dous do 1974, “O Listeiro escribiu non presentado” e “Baixa voluntaria”.

As súas colaboracións periodísticas constitúen o nexo da poesía e o periodismo, asemade xungen o presente e o futuro, tal e como el pretende e desexa:

“Unha gratitude a tanta xente que fixeron realidade o patrimonio que hoxe temos en herdanza, saber respetalo para que chegue enteiro ás xeracións futuras, é unha das mellores regalías que podemos tributar ós nosos antergos e mais a nós mesmos” M.R.L. (1989).

Botamos en falla a continuidade do labor realizado por Manolo, hoxe non existe a crónica puntual e precisa, a rede da unión-comunicación-información creada por el entre galegos de alá e de aquí diríamos que non está operativa. ¿Onde están os continuadores do labor?. ¿Como se van afincar, enraizar, xuntar esas xa terceiras ou cuartas xeracións de galegos espallados na diáspora catalana?.

“Onde están os teus fillos? Onde anda a mocedá?

Que facedes, meus vellos, nisa pecha soedá?

Fuxiron a outras terras en percuro de pan

***Enxamais ó seu pobo tornarán”.* M.R.L. (1968).**

Así mostraba as súas preocupacións polo devir dos tempos.

Vaia este meu laio como desexo de que a seiva da Galeguidade nunca deixe de chegar ás novas xeracións, por moi lonxe da “Terra Nai” que se encontren.

Paradela, Outono de 2003

Xosé M. Mato Díaz